

ČRNI VRH

Po sledih Cankarjevega bataljona

»Nocoj bo pa bolj trda,« je zavzdihnil eden izmed udeležencev letošnjega spominskega pohoda v Dražgoše, ki so se v skupinah ali posamič prebijali skozi snežne zamete proti kmetiji pri Koširju pod visoko Pasjo ravno, kjer je bil štart pohoda. »Ta sneg nam jo je resnično zagodel.«

Tudi nekaj drugih mož, ki je otovorjeno s težkimi nahrbtniki in s smučarskimi palicami v rokah gazilo proti domačiji Jožeta Setnikarja (Koširja), se je zaskrbljeno oziralo proti Pasji ravni. Kajpak, tam gori bodo zastavili svoj dolgi pohod proti Dražgošam, ki bi najbrž še v lepem vremenu nagnal strah v kosti marsikateremu hribolazcu.

Toda prijazna in topla kmečko-turistična izba Jožeta Setnikarja, kjer je bilo zbirališče, je bila kot nalašč, da je človek za hip pozabil na divjo snežno ujmo in napore, ki so bili pred njimi in si vlil potrebne korajže. Može so odložili svoje nahrbtnike, omizja so zažvela, in po prostoru je kmalu zadišalo po kuhanih domačih klobasah in pristni kapljici. Gospodar Jože je imel skupaj z ženskami, ki so se sukale v kuhinji, obilo dela, da je ustregel vsem. A se mu je vendar ves čas kar smejalo.

Jože Setnikar:
»Lepo bi bilo, ko bi to tradicijo nadaljevali tudi mlajši rodovi.«

Del udeležencev pohoda v Koširjevi domačiji.

»Prav vesel sem, ko vidim vse te ljudi v hiši,« je dejal. »To je pravi hišni praznik. Zdaj je osmi odhajajo od tod na pohod. Lani se jih je zbralo še posebej veliko in sicer nič manj kot 201. Nasploh jih je bilo do zdaj vsako leto več, pri čemer so prihajali iz vseh mogočih krajev. Vsi prostori so bili zasedeni. No, nocoj pa jih bo najbrž nekaj manj, ker je pač tudi vreme slabše.«

Glavnine pohodnikov so se v Jožetovi hiši nadejali nekoliko kasneje. Odhod na pohod je bil namreč načrtovan šele ob 11. uri zvečer, zato si je marsikdo doma že lepo privoščil nekaj uric počitka, ali pa si je pri Pratkarju v Polhovem Gradcu primerno »privezal dušo« preden je krenil v visoki črnovrški sneg. Sabino Jovan iz Murgel, ki je odhajala prvič na pohod, pa je celo tako skrbelo, da ne bi sama čakala pri Koširju, da je s seboj prinesla knjigo... A vendar ni niti za hip pomislila,

da ne bi bila kos pohodnim zaprekam, ki so jo čakale.

»Počutim se čisto partizansko,« je dejala. »Prav zato bi rada preizkusila, kaj zmorem. Pravijo, da je ta pohod kar zahteven. Zdaj bomo videla, koliko je na tem. Posebej se zanj nisem pripravljala, vendar pa veliko hodim; tečem, končala pa sem tudi fakulteto za telesno kulturo.«

Manj začetniško nestrpen, zato pa do podrobnosti seznanjen s celotnim predvidenim potekom pohoda, ki je bil pred njimi, pa je bil Aleksander Čičerov, član PD Onger iz Trzina:

»Predvidoma naj bi hodili vse do jutra do 11. ure, ko naj bi prišli pred spomenik v Dražgoše, kjer bo osrednja proslava,« je dejal. »Vremenske razmere so tokrat občutno slabše, kot so bile lani, zato pričakujem, da bo tudi pohod težji. To pot si bomo morali pač privoščiti manj počitka. Že sama noč je ovira zase, na poti pa bodo tudi vzponi in spusti, ki bodo zahtevali resnično dobrega planinca. Na srečo je na naši progi, ki jo sicer že nekaj let uspešno pripravlja PD Škofja Loka, poskrbljeno za krajše počitke in okrepčila, na vsaki kmetiji, mimo katere bomo šli, pa bo tudi gorela luč, kar bo hkrati pozdrav in koristna markacija. Seveda pa bodo ob koncu prihoda udeleženci prejeli tudi ustrezna priznanja.«

Edinstveno vzdušje pred odhodom je bilo ob vsem tem povsem razumljivo. Pohod, ki je čakal goste Jožetove turistične domačije, je bil hkrati mik in napor, preizkušnja volje, vzdržljivosti in zvestobe zgodovinskemu izročilu. Prav je, da se to sporočilo ohranja. Da ne bo potonilo v pozabo. Ali kot je dejal gostoljubni gospodar Jože Setnikar: »Lepo bi bilo, ko bi ta lepa tradicija prešla tudi na mlajše rodove.«

BRANKO VRHOVEC

Občinska ekipa ZRVS – ZSMS prva v Dražgošah

Letos je preteklo trinajsto leto, odkar sodelujejo na pohodu po poteh heroja Kebeta v Dražgošah tudi ekipe ZRVS-ZSMS. Naša občinska konferenca ZRVS je sodelovala vsa ta leta s svojimi ekipami na pohodu, ki je organiziran v obliki tekmovanja.

Do pred nekaj let, ko so spremenili pravila tekmovanja, smo bili večkrat prisotni tudi s po dvema ekipama. V Dražgošah pri domačini, posebno pa še pri organizatorjih pohodov (Republiške konference ZRVS in občinske konference ZRVS Radovljica) smo že poznani kot redni in uspešni udeleženci pohoda.

Do sedaj so naše ekipe prejele pokale: leta 1975 za osvojevo II. mesto, leta 1977 za osvojevo II. mesto, leta 1980 za osvojevo III. mesto, leta 1983 za osvojevo I. mesto in seveda letos tudi za osvojevo prvo mesto.

Ekipa je prejela pokal za prvo mesto in prehodni pokal, katerega je do sedaj dve leti zapored osvojila ekipa iz Murske Sobote in nam letos resnično športno in tovariško čestitala k doseženemu uspehu.

V nedeljo 11. januarja smo se odpeljali proti Kropi. Cesta je bila zasnežena in vožnja skrajno otežkočena. No, kljub temu nas je Janko Kovše pravočasno pripeljal v Kropo.

Po slovesni otvoritvi so ekipe najprej reševale teste in taktične naloge ter streljale z malokalibrsko puško. Naši člani ekipe so brez odbitnih točk rešili teste in taktično nalogo ter zelo dobro streljali ter si že pred pohodom priborili velike možnosti za dobro uvrstitev. Tudi pohod je naša ekipa kljub izredno težkim pogojem na 12 kilometrov dolgi trasi do Dražgoš, kjer je bil cilj, opravila odlično in v rekordnem času ter tako osvojila prvo mesto. V sestavi naše ekipe so tekmovali: Matjaž Čurk, Janez Lovše, Aleš Fevžer za RVS in Robi Dolenc, Marko Dolenc ter Srečo Završki za mladince. Poprečna starost mladincev je 14 let in pol ter RVS 23 let in pol ter je najmlajša od nastopajočih ekih Slovenije.

Strokovno pomoč RVS v pripravah iz taktike sta nudila Albin Lenaršič komandant občinskega štaba TO in Slavko Slak sekretar OK ZSMS mladincem s področja teorije, zato sta tudi omenjena tovariša pripomogla k uspehu, seveda poleg izredne zavzetosti vsakega posameznega člana ekipe in tovarštva, ki je značilno za resnično dobre športnike. Čestitamo!

MARJAN KNAVS

Vodovod v Lanišću

Vaščani Lanišć so 10. decembra 1986 končno dočakali dan, ko je zabrel gradbeni stroj in začel z izkopom materiala za izgradnjo vodovoda v Lanišću, s tem pa se začel reševati dolgoletni problem oskrbe naselja s pitno in požarno vodo.

Glede na to, da v današnjem času komunalnega urejanja izven mesta Ljubljane ne zmoremo izvajati brez pomoči krajanov, je potrebno napisati nekaj stvari o pripravah, pridobivanju dokumentacije, finančni konstrukciji, kot tudi o vaščanih, ki vse to delo vodijo.

Povedati je treba, da kljub bližini Ljubljane vodna oskrba krajev in vasi, ki mejijo z drugimi občinami, sploh ni zadovoljivo rešena. Še posebej pa je to izrazito v naši preveliki občini Vič-Rudnik, kjer najbrž delegati nad nenehnim tarnanjem ljudi le še zmičujejo z rameni, ali pa ne verjamejo več, da je komunalna opremljenost razna.

Vaščani Lanišć so zato že v aprilu 1983 ustanovili odbor za izgradnjo vodovoda, kateri je moral začeti z delom in pripravami samo z veliko voljo in željo, da bi tudi v to vas enkrat pritekla neoporečna pitna voda.

Ker leži vas Lanišće izven območja vodooskrbe Mestnega vodovoda, ni bila pripravljena za ta vodovod še nobena programska rešitev, še manj pa projektna dokumentacija.

Prišlo se je tekanje od Mestnega vodovoda, Ljubljanskega urbanističnega zavoda, do občine in krajevne skupnosti. Glavni problem je bil denar, zato so vaščani starega naselja Lanišće najprej skušali to težavo rešiti tako, da bi pridobili za skupno izgradnjo še krajane novega naselja Lanišće v KS Škofljica. Tu pa je bila pripravljenost le teh premajhna, saj so večinoma že vsi plačali komunalni prispevek, iz katerega so pričakovali bolj zadovoljivo rešitev vodne oskrbe svojih domov, saj sedanji provizorični in »črni« priklučki ne zadovoljujejo potreb, da o požarni varnosti sploh ne govorimo, ker hidrantov ni. Vendar se prebivalci novega naselja k izgradnji tega vodovoda niso priključili.

Tako so vaščani starih Lanišć ostali pri denarju in pri izgradnji sami, a se tega niso ustrašili, pa čeprav je potrebno za izvedbo celotnega projekta izgradnje vodovoda od primarnega voda na Škofljici (na začetku Kočevske ceste) do konca Lanišća zagotoviti 115 milijonov dinarjev. Od tega pa vaščani prispevajo v delu in denarju 23 milijonov dinarjev. Do pričetka gradbenih del so skoraj vsi že plačali 100 tisoč dinarjev, kar ni majhen znesek, a se vsi tudi zavedajo, da priklučitve ne bo, če prispevek ne bo pravočasno plačan. Poleg tega je vsak hišni gospodar dolžan opraviti večje število delovnih ur na gradbišču. Ostala sredstva pa so zagotovljena iz namenskih sredstev komunalne skupnosti ljubljanskih občin (40 %) in kredita Ljubljanske banke stanovanjske komunalne banke v Ljubljani (40 %). Za to je prevzel obveznosti investitor – Mestni vodovod iz Ljubljane.

Vaščani se dobro zavedajo, da se morajo dosedanjemu hitremu poteku del zahvaliti prizadevanju in dobremu sodelovanju z delavci Mestnega vodovoda ing. Del Fabrovi in ing. Kranjcu v času priprav in projektiranja, še posebno pa Tomažu Remicu in Miru Vengustu, ki sta pripomogla, da dosedanje opravljeno delo že tudi daje prve vidne rezultate. Tako je del vodovodne napeljave po projektu od Šmarske ceste do konca Lanišća v dolžini 680 m z devetimi hidranti in dvema odcepoma proti Lanišću in Taški že v zemlji in zasut. Glede na to, da gre za trdne plastične cevi premera 160 mm, je bilo potrebno

zagotoviti vso strokovnost pri polaganju, saj konfiguracija terena in lega vasi nista dopuščali nobenega improviziranja. Kljub vsemu pa je bilo vse delo opravljeno v dobrem tednu dni, za kar gre priznanje tudi delavcem SOB – Črnuče, ki so hitro opravili montažna dela in tlačni preizkus.

Pri sami gradnji se je še posebej izkazal gradbeni odbor, saj sta morala ing. Peter Kobal in Stane Grum poskrbeti ne samo za vse dosedanje »papirne« priprave, ampak tudi za koordinacijo del z vsemi izvajalci, za razporejanje gradbenih strojev in pa številno pridno vaško delovno silo, kjer sta jima uspešno pomagala še Vid Benko in Franc Repar. Vaščani so s svojim delom in prizadevanjem dokazali, da so enotni in sposobni uresničevanja zahtevnih in dragih nalog.

Ob koncu lahko zapišemo še to, da se je v starem Lanišću začelo premikati, saj je primarni vodovod sedaj položen, prav tako tudi kablo za telefon in tako bomo vsi skupaj laže čakali pomladi, ko se bodo nadaljevala strokovnejša dela. Seveda pa s tem ne mislimo, da bo potem vse končano, saj ostanejo v planu naslednjih let še tri akcije: kanalizacija, javna razsvetljava in asfaltiranje vaške ceste. Glede na to, da za to ne bo mogoče zagotoviti sredstev naenkrat, bo potrebno graditi po posameznih fazah.

MARJAN ZELNIK

Osnutek zazidalnega načrta za Smrjene razgrnjen

Biro 71 Domžale je izdelal zazidalni načrt za del območja VS 12/5 Kopačke oziroma bolj znan pod načrtom za Smrjene – za zaselek v KS Pijava Gorica. Za omenjeno naselje predstavlja načrt pravzaprav dokončno urbanistično in arhitektonsko ureditev s tem, da se v kar največji meri skuša ohranjati tipičnost in značilnost obstoječega. Poleg že obstoječih 110 hiš pa zazidalni načrt, ki bo v kratkem razgrnjen tako v avli občinske stavbe kot tudi v KS Pijava Gorica, predvideva še izgradnjo 60 individualnih hiš in to v tem srednjeročnem obdobju.

Sklep o preživnini

Na zadnji lanski seji je občinski izvršni svet sprejel sklep o določitvi najnižje mesečne preživnine za kmete, ki znaša za leto 1987 35.759 din.

Gasilke v Tobačni tovarni

Konec lanskega leta so se srečale članice – gasilke OGZ Vič-Rudnik. Srečanja se je udeležilo 52 članic iz 5 sektorjev, manjkale so samo članice iz sektorja Velike Lašče.

Srečanje je organizirala Komisija za žene pri OGZ Vič na podlagi strokovnega izpopolnjevanja, saj so si udeležence ogledale del proizvodnega programa v Tobačni tovarni in ob tem ugotovljale preventivno dejavnost v proizvodnji.

Razdeljene v dve skupini sta nam tovariš Dušan in poveljnik IGD Tobačna tovarna na kratko orisala zgodovino TTL kakor tudi proizvodni program, saj sama tovarna obstaja že preko 110 let. Zgodovini TTL so članice z zanimanjem prislušale.

Po končanem ogledu proizvodnje in njenih prostorov smo se zbrale v jedilnici, kjer je predsednica komisije za žene Mira Poje pozdravila vse navzoče kot tudi goste – predstavnika MGZ Francija Vrbinca, predstavnika OGZ – Vič Cirila Ropreta, Ludvika Zalarja, Franceta Čiuho in poveljnika sektorjev. Skupaj smo analizirali delo članic in ugotovili, da se le

to premika na bolje, tako v preventivi, operativi in tekmovanih, kjer je bila udeležba glede na prejšnja leta zelo dobra. Tudi OGZ Vič je prisluhnila potrebam članic saj je nabavila 100 komadov delovnih oblik za članice. Ena desetina članic je sodelovala na medobčinski vaji v tovarni Rašica v Gmeljnah.

V razpravo so se vključili tudi gostje in nakazali nekaj smernic za delo članic v letu 1987.

Ob koncu strokovnega dela tega srečanja je sledila zakuska ob kateri so si članice v prosti besedi izmenjale mnenja in izkušnje iz svojega dela po družini in izrazile željo, da bi se taka srečanja razvijala v stalno obliko dela članic, seveda pa vedno v drugi organizaciji. Da je bilo srečanje članic zares lepo, sproščeno in domače, pa so poskrbeli Janez Kušar – poveljnik IGD, Milada Pečič. Še posebna zahvala velja vsem tovarišicam v kuhinji in ne nazadnje vodstvu Tobačne tovarne, ki nam je dovolilo ogled in uporabo prostorov.

Ob koncu srečanja se je OGZ Vič, vodstvu tovarne in članicam za udeležbo zahvalila Ivanka Eržen – referentka za žene v sektorju Vič.

MIRA POJE

Predstavljamo
vam naš kraj: Briše

Prednostna

naloga: asfalt

Mrzli zimski meseci so pravšnji čas tudi za klanje goveđi

Vpete med slikoviti Lovrenc, Grmado in Koreno, Briše pri Polhovem Gradcu brez dvoma sodijo med najlepše vasi Polhograjskih dolomitov. Nič čudnega torej, če so pred časom dobile status najbolj tipične slovenske vasi, pri čemer pa je bila seveda mišljena tudi strnjjenost hiš napram samemu vaškemu jedru.

Toda Brišani kakor da se ne zavedajo lepote svojega kraja. Zakopani v svoje delo in vsakodnevnemu skrbi, živijo kot pač toliko drugih naših vaščanov, in vsi estetski prilastki so jim prejkone postranska, če že ne docela zanemarljiva stvar.

»Status naše vasi nas prej moti kakor pa razveseljuje,« je poln dvomov Franc Laznik, član komunalne komisije KS Polhov Gradec. »To nam namreč povzroča hude preglevice pri gradnjah, saj ljudje praktično ne morejo več zidati na novo. Lahko si predstavljate, da se marsikdo ne more kar tako sprizginiti s tem.«

Sizifovska pot do asfalta

Še znatno več hude krvi pa povzročata med Brišani cesta proti Polhovemu Gradcu. Ta je namreč še vedno brez asfalta, kar v snemnem poletnem času prinaša oblake prahu, ki neusmiljeno vdirajo v bližnje hiše in gospodarska poslopja (vse vaško jedro je namreč zgoščeno okoli ceste). Človek si tedaj skorajda ne upa več odpreti vrat svojega stanovanja.

»Tu bi bil že skrajni čas, da se najde neka rešitev,« pravi Franc Laznik. »Že nič manj kot dvanajst let

NOČNI POTEPI OD TOMIŠLJA DO BREZOVICE

»Foter, vaše hčere... ali vaško Bojanovo zmagoslavje«

V enem od razredov tomišelske podružnične šole so mladinci še napeljevali kabel z barvnimi žarnicami, ko sem pričel razmišljati o slovesu od Tomišljanov. Če je za bližnje prebivalce Notranjih Goric značilno, da praznujejo - plešejo in pojejo - po proslavi vsi v enem prostoru - od mlajših do starih otcov, me je v Tomišlju nekako zbudilo, ko sem videl, da so se delili na dva dela: starejši ob narodni in narodnozabavni glasbi, mlajši ob zvokih uvoženih melodij. Še bolj me je to zabolelo, ker je bila proslava prava, domača, slovenska, ker je dajala upanje, da tu v priljubljani vasi le še ni tako močan vpliv »Yeh, Yeh«, vpliv, ki razslojuje mlade in starejše.

To je bil torej povod za moj večerni sprehod, seveda z avtom in peš, od enega do drugega žarišča večernega življenja.

Bil je to večer, ko smo Slovenci praznovali. Bojanova zmaga na slalomu na Vitrancu nam je podkurila našo

iz Pacuga. »Veš, proslavljamo! Kako fantastično je vozil Bojan. To moramo zaliti kljub temu, da smo krepko utrjeni.« Še korak, dva naprej. Spet že znana krilatice in... kaj hočemo, starimo se in novinari niso prav pogosto v družbi mladih v disco klubih. Za DJ kabino nekoliko stiskavčkov. Bolje, da se imajo radi, si mislim in na srečo je tu znanec. »Berda je v popravilu. Klub Berda pa dela že osem let. Mladi radi pridejo sem in hvaležni so starejšim krajanom, da razumejo našo potrebo. Nekaj stvari mislimo popraviti, tako da bo še bolj prijetno. Predvsem pa zapiši, da pripravljamo tudi nastope priljubljenih slovenskih popevkarskih skupin. Obisk je odličen in fantje, ki so na spici, radi pridejo k nam. Veš, pri vas na »RAGLI« bi morali pogosteje vrtni domače pevice in skupine. Če jih ljudje slišijo, raje pridejo na koncerte.« Spoznanje, ki ga goji cel svet, le drobena slovenska zemlja hoče biti večja od sveta. Zakaj tako delate glasbeni uredniki in redaktorji?

Prav prijetno je bilo gledati in poslušati nastop mladih plesalcev in plesalk iz KUD Vnanje Gorice. Voditeljica skupine je izbrala manj znane oziroma manjkrat uporabljane plesne in prav to predstavlja veliko poživitev njihovega programa. Prav bi bilo, da bi imeli v naši občini in po Ljubljani še nekaj tako zagnanih folklornih skupin z odličnim, mladim harmonikarjem.

narodno zavest in marsikoga zbudila v prepogosto novinarsko izrazoslovje, da naši smučarji morajo biti na vsak način »jugoslovanski«, da pa je samo po sebi razumljivo, da so Hajdukovci - Splitčani ali Dalmatinci, da so Partizanovci - Beograjani.

Slavnostno in ubrano razpoloženje je bilo pri »spodnjem« Kirnu. V gostilni, ki je razkrila dva, tri dni pred mojim obiskom novo podobo. Spoznal sem pasarja, ki je oblikoval številne dele opreme iz kovine. Pripovedoval mi je o poklicu, ki zahteva izjemno čut za obliko, za material, o poklicu, katerega je izjemno (tako kot podpeške kamnoseke) spoštoval tudi mojster Plečnik. Nehote je beseda nanela nanj, a sogovornik je med tistimi, ki vedo, da je bil Plečnik med ljudmi vedno živ. Tudi pred Parizom. Z nežnostjo je gledal marmor, les, pločevino. Z rokami, ki bi jih potrebovali še veliko, veliko več.

Še beseda krajana o stalni zapostavljenosti kraja, a istočasno trditve o izjemni pridnosti. Je to združljivo ali razdružljivo?

KR 123 - 790, beige katrca, ki je čutila že številne viške boljše in slabše ceste, je ubogljivo zapeljala proti Notranjim Goricam. Gladka cestna površina je vabila k divjanju. A ovinek pred podvozom in preozke bankine so opozarjale, da se ta igra lahko slabo konča. Treznost in premišljenost sta bili odločnejši. Pritisk na zavoro, zasuk volana na levo in že sem bil na dvorišču zadružnega doma v Notranjih Goricah. Disco BERDA. Pred domom negodovanje v neslovenskem jeziku. Dekle je mirilo fantovo vročo kri. »Pa šta, ako je Slovenec, onaj križaj...«. Jezik krič je obstal v hladni noči. Dekle in sopotniki so ga posedli v veliko, staro vozilo. V BERDI pa: »Ja, foter, vaše hčere pa ni tu!« Seveda ne, sem si mislil, saj sem do te Berde prevozil dobrih 50 kilometrov. Prerivanje proti kabini z DJ. Prvi prijazen pozdrav. »Stane, živjo!« Iz poltete okrepljene z dimom se je pokazal obraz znanke

Vnanje Gorice. Velik gostinski lokal, ki po nazivu pove, da je lastnik AMFORE nekje iz obmorskih krajev. Opaziti je bilo, da se je delovni čas iztekel, saj je bilo več ljudi pred vrati in so se poslavljali.

Proga je za mano, pred menoj cesta, ki še vedno slovi ob dežju, po nadpovprečno velikih lužah. Kratka postaja. Pri Kavčiču na Brezovici vse hučo zaklenjeno. Iz notranjosti se sliši razposajeni glas prednovoletnih skupin. So bili zadovoljni s postrežbo? Znanec mi je pripovedoval, da je za povprečnega gosta v redu, da pa je sladokuscu težko ustreči, ker...

Na avtocesti ni bilo gneče. Sneg, poledica, mraz niso priljubljeni spremljevalci voznikov.

Pri Poku, v znanem zbirališču mladih Brezovčanov, so navijali nove skladbe skupine Agropop. Začuden pogled mladih, pa izredno prijazen kontakt. »Oprostite, imamo interno zabavo. Eden je dobil prvo plačo, drugi je zabeležil za leto višjo starost.« Znanca iz časopisne reportaže. Zadovoljna je bila z napisanim. Tudi s fotografijo. Prvo Prvo ta večer in pogovor. »Poslušajte, ali je prav, da so štipendije že skoraj višje«, kot zaslužek delavca, ki je uspešno zaključil srednjo šolo? so me spraševali, pa jim pošteno povedano, nisem znal odgovoriti. In želja: »Včasih je bil naš disco poln. Prepoln. Pa so enkrat prišli in povzročili pretep. Potem je težko popraviti ime, če si zabeležen v črni kroniki. Sploh pa je takih klubov postalo veliko in številni privatni lastniki poznajo najrazličnejše prijeme, da z vabijo mlade pod snope žarometov. Mladi pa so danes srčkani in zahtevni. Upamo, da se bo obrnilo tudi nam v dobro!« so se tolažili in tehtali »zakaj« in »zato«. Rad bi jim svetoval, pomagaj, jim naredil veliko reklamo, a sprašujem se: »Je Brezovica dovolj »veliko« mesto za svetovnih metropol želnega mladega Ljubljana?« Če je, bo kmalu drugače.

Briše: tipična slovenska vas

prosimo za asfalt, a brez vsakega uspeha. Vselej nas odrinjejo. Bili smo sicer že večkrat v osnutku, v sam plan za ureditev ceste pa nikakor ne pridemo. Stvar je pač povezana z visokimi materialnimi stroški. Lansko leto naj bi tako po predračunu stalo vse skupaj okoli 7 starih milijard, letos pa najbrž še precej več. Zato si tudi za to leto (87) še ne moremo obetati asfalta.

Najzajetnejša slovenska vas

Na Brišah pa ne zatiskajo oči tudi pred drugimi krajevnimi potrebami. Predvsem bi se radi dokopali do javne razsvetljave, ki je še vedno nimajo. Ta je postala skorajda neogibna nuja slehernega kraja. V prvi vrsti bi potrebovali, kot pravijo, luč pri vaški prodajalni plina, pri vaški zbiralnici mleka in pa pri

kmetu Korošču, kjer je avtobusna postaja. Toda tudi tu je problem denar, saj 18 starih milijonov, kolikor jim je ostalo od gradnje telefona, nikakor ne zadošča.

Po drugi strani pa jim je napeljava telefona (pred dvema letoma) prinesla veliko olajšanje. Le-tega je dobilo 9 hiš, delali pa so v glavnem sami in tudi sami financirali.

Sicer pa se Brišani ponašajo še z enim zanimivim atributom: njihov kraj velja, kot se radi pohvalijo, za največje slovensko vas. Seveda ne po številu hiš ali prebivalcev, pač pa po površini, saj s svojimi odmaknjenimi zaselki in kmetijami (skupno šteje 29 hiš) sega vse od Prosece pa gori do Praproč. Skupaj s svojo ožjo (pravo) vasio je tako vsekakor eden naših najbolj zanimivih krajev, ki bi zaslužil več razumevanja pri komunalnih vprašanjih.

BRANKO VRHOVEC

Proslava krajevne skupnosti Tomišelj je bila izredno dobro obiskana

PRAZNIK SLOVENSKE BESEDE

Na stičišču ravnine in hribov

Prebivalci Tomišlja, Bresta, Strabomera in Jezera so tudi lani pripravili slovesnost ob krajevnem prazniku. Praznujejo ga v spomin na 22. december 1941. leta, ko so Italijani ustrelili v Podkraju pri Tomišlju pet partizanov, med katerimi je bil tudi komandant Krimskega partizanskega bataljona, kasnejši narodni heroj Ljubomir Šercer-Ljubo. Na proslavi v dvoranci podružnične osnovne šole so v slavnostnih besedah poudarili, da morajo tudi prebivalci podkriških vasi okrepiti skrb za reševanje komunalnih in naravovarstvenih problemov, še posebno zato, ker živijo na stičišču ozemlja s pitno vodo napolnjeneja Iškega vršaja in krimskih gozdov.

Priznanja krajevne skupnosti so tokrat prejeli Lovska družina Tomišelj za večletno sodelovanje s krajevnimi organi in društvi, ter Moška in ženska desetera Gasilskega društva Brest za izjemne tekmovale uspehe, ki sta jih dosegli v letih 1984 - 1986 in skrb za požarno varnost v krajevni skupnosti.

Bronasta priznanja OF oziroma SZDL pa so dobili Franc Glavan za uspešno vodenje komisije za urejanje komunalne in kmetijske problematike, Matjaž Žagar za prizadevno vodenje izvršnega sveta krajevne skupnosti ter Franci Bernard ml., ki se udeležil prav vseh delovnih akcij v kraju.

Ob praznovanju praznika krajevne skupnosti Tomišelj je vzbujalo veselje predvsem to, da smo lahko poslušali in gledali kulturni program, v katerem so nastopili izkušeni pevci iz Iške vasi in mladi, prepri-

Največ aplavza so poželi mladi recitatorji s tomišelske podružnične šole

ljivi folkloristi iz Vnanjih Goric ter mlajši in starejši recitatorji iz Tomišlja. Zaigral in zapel je tudi instrumentalni kvartet vojašnice »Ljuba Šercerja« iz Ljubljane, s katero sodelujejo Tomišljani na številnih področjih.

JUBILEJNO SREČANJE OBRNIKOV IN DELAVCEV REKREATIVCEV

Branili bomo drugo mesto

Tudi ob koncu lanskega leta so se srečali obrtniki in njihovi delavci, ki redno in občasno sodelujejo v športni sekciji našega obrtnega združenja. Predsednik sekcije Jože Zalar je to že deseto, torej jubilejno srečanje, pričel s kratkim obračunom dela v letu 1986 in z navedbo nalog, ki čakajo člane odbora sekcije in aktivne obrtnike in športnike delavce v letošnjem letu. Lani so n. pr. sodelovali v veselalomu ljubljanskih obrtnih združenj in v slovenskem prvenstvu obrtnikov v veselalomu. Pripravili so izlet v Lipico, Škocjanske jame in Rakov Škojcan. Sodelovali so na športnih igrah celjskega obrtnega sejma ter organizirali tekmovanje v streljanju na glinaste globe.

Kot vsako leto, so tudi ob izteku lanskega leta pripravili prvenstvo obrtnega združenja naše občine v šahu, balinanju, namiznem tenisu, kegljanju za moške in pare ter streljanju. Med šahisti je bil najboljši Piber, med balinarji Milan Zdešar, med igralci namiznega tenisa Polajžar, med kegljaci Matjaž Štojs, med pari Jovič-Zalar, kdo pa je bil najboljši med streliči, pa niso sporočili.

Letos je Obrtno združenje Ljubljana Vič-Rudnik organizator veselaloma ljubljanskih obrtnih združenj. Udeležili se bodo tudi tovrstnega republiškega tekmovanja obrtnikov in njihovih delavcev. Na Letnih športnih igrah na Kodeljevem pa bodo branili 2. mesto, ki so ga zasedli pred dvema letoma. Skratka, dela bo dovolj in prizadevni predsednik Jože Zalar prav gotovo pričakuje pri organiziranju in izpeljavi tekmovanj in tekem še večjo pomoč članov komisije ter seveda primerno udeležbo obrtnikov in delavcev rekreativcev prav iz vse občine.

Matjaž Štojs je dosegel na tekmovanju obrtnikov in delavcev v kegljanju tako dober rezultat, da bi lahko zasedel mesto v vsaki reprezentanci, tako je njegov rezultat komentiral Jože Zalar.

Iz krajevne skupnosti Milan Česnik

Odbor Rdečega križa in odbor Združenja borcev NOV krajevne skupnosti Milan Česnik sta nam dne 5. decembra 1986 popoldne v veliki dvorani občinske skupščine priredila družabno srečanje, ki se ga je udeležilo okrog 130 članov. Na začetku srečanja je zbrane udeležence v imenu krajevne konference SZDL pozdravil Jože Zakonjšek. Spomnil nas je na novembrske dneve pred 43 leti, ko so se v Jajcu na drugem zasedanju AVNOJ postavljali temelji nove Jugoslavije, na katerih moramo tudi danes v zapletenih in težkih časih graditi, varovati in krepiti svoje svobodo in neodvisnost.

V kulturnem delu programa srečanja sta nas ugodno presenetila mladi Igor Vicentič z virtuozno izvedbo skladbe na klavirju ter njegov starejši brat Mirko z violino ob spremljavi klavirja. Z recitacijo ene najbolj znanih pesmi Simona Gregorčiča »Soči«, ki jo je recitiral Zdravko Zupančič, član Mladinskega gledališča, smo se spomnili 80-letnice pesnikove smrti. Vedro razpoloženje nam je pripravil znani in priljubljeni Tone Kozlevčar, ki nam je zapel nekaj slovenskih narodnih, pri čemer ga je na citre spremljal Miha Dovžan.

Po končanem kulturnem delu programa smo se preselili v spodnje prostore k »pogrnjenim« mizam in prebili nekaj uric v živahnih pogovorih, kot se spodobi za prijatelje in znanke, ki se poznajo dolga desetletja. Kljub sivim lasem večine udeležencev pa nismo le »bujali spominov« na pretekla vojna in povojna leta, temveč smo

marsikatero besedo obrnili tudi v bodočnost, zlasti naših otrok in vnukov. Za prijetno srečanje se obema organizatorjema ter izvajalcem programa prisrčno zahvaljujemo in si takih srečanj še želimo.

Vsi udeleženci pohoda so kljub visokemu snegu srečno prispeli v Dražgoše

1 kg stekla - 1 dinar?

V mesecu novembru smo ves teden zbirali odpadno steklo in steklenice. Akcije se je udeležilo veliko učencev. Vsak je moral prinesiti vsaj eno steklenico. Da bi zbrali čim več steklenic in drugega stekla, so ga učenci pobirali po vsem naselju. To delo je naporno in tudi zelo nevarno, saj se ob prenašanju stekla lahko pošteno poreže. Med razredi pa tudi v njih samih smo tekmovali, kdo bo prinesel največ steklenic. Kar v sedmih oddelčnih skupnostih so v akciji sodelovali vsi učenci. Največ steklenic je prinesel Marko Filipič, kar 181. Vsi skupaj smo jih zbrali skoraj 5 tisoč. Zbrali pa smo tudi 2010 kg odpadnega stekla. Ko pa smo videli, koliko sredstev so nam iz »surovine« TOZD za zbiranje in predelavo odpadkov nakazali, smo bili zelo ogorčeni. Dobili smo nič več kot 2.010 dinarjev. Torej za en kg le en din! Sprašujemo se ali je bil to pošten zaslužek? Lansko leto smo dobili za en kilogram tri dinarje. Ali je letos naše delo trikrat manj vredno? Če bo »Surovina« še naprej tak skopuh, je pričakovati, da bo steklo še težalo po tleh, kletih in podstrešjih.

Člani novinarskega krožka OŠ VRHOVCI